

МѢСЕЧНО ИЛЮСТРОВАНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. IX.

Августъ 1900.

Брой 8.

Тихо Живѣяне.

Д-ръ Самуилъ Джонсонъ билъ чудесенъ говорителъ. Той изучилъ изкуството за водяне добъръ разговоръ, и свѣтътъ знае колко успѣшенъ е билъ той въ това. Сжщо и Мадамъ Де Стаелъ придобила голѣма репутация съ извънредната си способностъ по това изкуство. Тѣзи били велики говорители, защото били снабдени съ велики мисли. Тѣ се запознали съ велики прѣдмети, и чрѣзъ учение и практика добили такава сила надъ езика, каквато малцина притежаватъ. Всѣкидневниятъ разговоръ на Д-ра Джонсонъ билъ записванъ отъ приятеля му и обнародванъ въ неговата биография, и се чете съ живъ интересъ отъ Англичани въ днешно врѣме. Изкуството на водяне разговоръ струва прилѣжно да се обработва. Ако всички мъже и жени знаяха мъдро и добръ да се разговарятъ, то щѣше да има по-малко нужда за увѣщанието на Апостола. „Старайте се тихо да живѣете.“

Не всички човѣци говорятъ за назидание. Езикътъ е неукротимъ удъ. Свършенъ е този, който може да обуздава езика си. Апостолъ Яковъ казва: „Бждѣте бързи на чуване, а мудни на говоряне.“ Свѣтътъ се измъжва отъ много говоряне. Хора говорятъ много за съѣдитъ си. Дори и добри християни понякога изпадатъ въ този навикъ. Много човѣци биха били крайно смутени, ако тѣхниятъ съѣдъ, чийто характеръ и пове-

дение тѣ разискватъ, се внезапно появѣше и чуеше всичко, що се говори за него. Докачителни думи често се казватъ не отъ злоба, но отъ несмисленостъ. Но пакъ голѣмо зло произлиза отъ това. Много и прѣмногo говорятъ хората за ядене и пияне и облѣкло и други подобни.

Изкушението да се вдава човѣкъ въ осждително и несправедливо критикуване е много силно. Водители въ всички отдѣли на човѣческата дѣятелностъ сжщо плащатъ за своята видностъ въ това отношение. Най-строгите критици, като правило, малко или нищо не знаятъ за работата, що критикуватъ. Офицери се критикуватъ отъ цивилни, адмиралите отъ земляци и свещенослужители отъ онѣзи, които нѣматъ никаква опитностъ по проповѣждането на Евангелието или свещенослужителството. Неотдавна единъ младъ момъкъ написалъ единъ членъ за едно популярно периодическо списание, въ който членъ той посочва на причинитѣ защо младитѣ не посѣщаватъ черквата. Членътъ произвелъ немалка сензация, но авторътъ, който не е проповѣдникъ, се наелъ да наставлява проповѣдницитѣ какъ да проповѣдватъ. Право е да се учимъ отъ всѣкого, който говори или пише върху нѣкой важенъ прѣдметъ, но нищо не би могло да бжде по-смѣшно отъ да се осмѣлява единъ младъ човѣкъ, който не би могълъ да държи проповѣдь, ако би трѣбвало да избави живота си, да наставлява въ проповѣдническото изку-

ство мѣже, които всички си животъ сѣ посветили на тази работа. Това прилича на земляка, да учи моряка на мореплаване или цивилниятъ да показва на единъ войникъ какъ да се бие на бойното поле. Въ всичко, за което нищо не знаемъ, добръ струваме, ако се стараемъ тихи да бждемъ и да мълчимъ.

Скрѣбни врѣмена сѣ тихи врѣмена. Въ такива врѣмена хората биватъ изкушавани да се оплакватъ. Нервитѣ имъ биватъ много обтегнати. Естествено е да търси човѣкъ нѣкого или нѣщо, на което да стовари вината за своето страдание. Климатътъ, лѣкарътъ, болногледачката, нѣкой членъ на семейството, или божественото Провидение може да се патоварятъ съ отговорността. Блаженъ онзи човѣкъ, който може търпеливо да носи скрѣбъ, и който въ най-тежка скрѣбъ знае да бжде тихъ.

Тишината е капитална добродѣтель въ борбитѣ на живота. Когато е дълбоко неправданъ човѣкъ, природата дига голѣмъ шумъ. Голѣмъ дѣлъ благодать е потрѣбенъ за да търпи човѣкъ неправда съ тихъ духъ. Но „Иисусъ не отвори устата си,“ когато Го обсипаха съ хули и укори. Всичкитѣ велики мѣже на историята сѣ били злѣ прѣдставени и клеветени, но единъ отъ главнитѣ елементи на тѣхното величие е билъ силата да пазятъ мълчание. Вилхелмъ Орапжский, който водѣ такива великолѣпни походи въ Нидерландия противъ Филипа II. Испанский, попречи на жестокия кралъ въ всѣко движение, и сломи игото на угнѣтителя чрѣзъ чудесния си гений, се наричалъ Вилхелмъ Мълчаливий, и никога титла не е била по-достойно дадена. Георги Уѣшингтонъ можалъ да мълчи, когато билъ злѣ прѣдставенъ и хуленъ, и когато отговорността за свободата на единъ народъ е била на сърдцето му. Генералъ Грантъ се наричалъ „Мълчаливий.“ Много генерали сѣ спечелвали побѣди чрѣзъ тиха въздържаностъ. Господъ нашъ ни е оставилъ хубавъ примѣръ въ това отношение. Той дойде да ипогурира (тържественно да отвори) най-величественния походъ въ човѣческата история. Той дойде да бжде водителъ въ тази война, която ще се свърши съ събарянето на всѣкой видъ зло, и окончателното, пълно освобождение на човѣчеството. Дълго врѣме прѣди дохождането Му пророкътъ каза за Него: „Не ще да се кара, нито ще викне, нито ще чуе

нѣкой гласа Му по улицитѣ.“ Той не бѣше буенъ, самохваленъ претендентъ. Никой другъ не е нѣкога носилъ по-широкъ товаръ или е водилъ въ такава усилна борба; но Той се движилъ тихо, съ кротостъ и любовъ. Нека се учи и християнскитъ войникъ да бжде тихъ като Учителя си.

Единъ случай има, въ който е много важно да сме тихи, и то е, когато се научимъ, че нѣкой братъ или съсѣдъ е сторилъ нѣщо недобро. Не е право, разбира се, да криемъ злото, що е сторилъ съсѣдътъ ни, когато чрѣзъ това може да излѣжимъ други и да имъ причинимъ страдание. Но когато никое добро не може да се стори съ излагането на недобро дѣло, по-добръ е да се стараемъ да стоимъ тихи. Луксъ го иматъ нѣкой хора да парадиратъ погрѣшкитѣ на други. Тѣ се радватъ въ нечестие. Но „любовта покрива много грѣхове.“

БИОГРАФИИ НА ВЕЛИКИ ГРАДОВЕ.

I ЕРУСАЛИМЪ.

(Продължение).

Новиятъ Храмъ.

Съ постепенното влошаване на Асмонейскитѣ владѣтели, отслабването имъ отвѣтрѣ чрѣзъ частни раздори, и бавното но здраво прѣцеждаше съ Александрия на всички онѣзи учени и славолюбиви Евреи, които сѣ желаяли вънкашно и положително благоденствие славата на Ерусалимъ още веднѣжъ потъмнѣ. Но Иродъ Великий, чудовищенъ убиецъ и хулитель, отъ нѣкакъвъ си неиздиримъ мотивъ, негли, както се иска на Еврейския историкъ Грець да вѣрваме, отъ непрѣодолимо желание да придобие благоволенieto на простолюдието. прѣдприелъ да съгради наново храма, който още стоялъ свидѣтель на геройскитѣ трудове на петъ столѣтия. Широка и великолѣпна се издигна Иродовата нова сграда: „палатъ, крѣпость, . . . светилище отъ свѣтълъ мряморъ и блѣстяще злато“. Мѣстата, що забикаляли това простанство, и включавали Иродовата крѣпость Антония, се издигали на тераци, най-високиятъ пунктъ на които се увѣнчавалъ отъ светилището. „Дългата вънкашна стѣна защищавала една поредица дворове и галерии съ кедровитѣ имъ потони и мозаични подове Високиятъ покривъ се издигалъ на мѣста съ високи позлатени върхове, цѣлѣта

на които била да не оставя птиците да си правятъ гнѣзда на това осветено мѣсто.“ И несъмнено отъ единъ отъ тѣзи „върхове“ или крила Господъ нашъ въ Своето изкушение е гледалъ на хубавия градъ съ богатото му и весело прѣдградие на сѣверъ, великолѣпнитѣ къщи и палата на издигнатата страна на горния градъ. Иродовѣтъ палатъ съ кулитѣ и прѣлѣстнитѣ му градини е билъ разположенъ по-долу заедно съ поживлениѣтъ махали на долния градъ Акра. Вжтрѣ въ стѣнитѣ е билъ Иродовѣтъ новъ театъръ, безъ негова амфитеатъръ — и двата извори на отвращение за благочестивитѣ Евреи и знакове за Иродовото подлизурство на Римъ.

Въ днитѣ на Господа нашего.

Ерусалимъ въ врѣмето на Господа нашего е завземалъ два пѣти по-голѣмо пространство отколкото днешниятъ градъ, и е билъ дори по-богатъ и цвѣтуещъ отколкото въ днитѣ на Александрийския пѣтникъ Аристия (около 250 г. прѣди Р. Х.). „Не само имаше горне и долне тържище . . . но четемъ за най-малко седемъ специални тържища; именно за говеда, дърва, желѣзарии, дрехи, вълна, хлѣбъ, овоцята и зеленчуци“*) Населението се изброявало отъ 200,000 до 250,000, безъ да се броятъ голѣмитѣ множества поклонници и пѣтници, които сж се събирали на голѣмитѣ празници. Навалицитѣ по улицитѣ брояли Еленисти отъ далечъ. Галелляни, Юдеи и собствени Ерусалимляни съ подраздѣленията имъ споредъ отличителнитѣ имъ облѣкла (Фарисеи, Свещеници, Левити, Садукеи и др.).

Бояджиятъ се познавалъ по разношаренитѣ конци, що носилъ; дърводѣлецътъ носилъ линия; писецътъ трѣстично перо задъ ухото си; шивачътъ игла видно забодена на облѣклото си. Отвѣтъ дюгенитѣ си общаритѣ, шивачитѣ дърводѣлцитѣ и желѣзаритѣ работели и приказвали съ минувачитѣ. Въ поотстраненитѣ улици мѣсари (касани), разчесвачи (на вълна), прѣдачи упражнявали занаята си. Въ Ерусалимъ можало всичко да се купи, отъ най-хубавитѣ художествени продукти, съ твърдѣ високи цѣни, до най-потрѣбнитѣ за живота нѣща, които се давали съ най-умѣренна цѣна.

Ерусалимъ билъ живъ градъ, населенъ съ постоянно и бързо движущи се множества. А отдоло подъ него е имало скритъ градъ, градъ, който щѣше единъ не твърдѣ далеченъ день да прѣдаде мъртвитѣ си тѣла на брой до двѣ хиляди, заедно съ ходящитѣ призраци на своитѣ патриоти защитници. Защото подъ Ерусалимъ е имало цѣла мрѣжа отъ подземни входи, които се съобщавали съ разнитѣ грамадни щерни и пещери, що били прѣзани въ кацарата.

Тѣзи тайни входи и скривалища, за които неприятелътъ не можалъ да има харта, дали известни прѣимущества на обсаденитѣ въ врѣме на великата обсада.

Обсаденъ.

Ерусалимъ обсаденъ! Ерусалимъ жертва на моръ и гладъ; силно утѣсненъ отвънъ, а още по-силно отвжтрѣ! Ерусалимъ защитенъ отъ zelotitѣ, отъ патриоти и отъ не-радивъ народъ; Ерусалимъ, свирѣпитѣ му вжтрѣшни разпри слѣни въ общата опасностъ; лукавиятъ Иоанъ Гискалскій съединяващъ се съ дивия военачалникъ Симонъ Баръ Гѣора по причина на общата опасностъ! Ерусалимъ търпящъ такива ужасни, които не сж били никогда надминати прѣди или отпослѣ въ военнитѣ лѣтописи, но пакъ защищаващъ се до когато е имало за закриля стѣна или мища да върти оржие — този е Ерусалимъ, на който е гледалъ историкътъ Иосифъ, наблюдавайки своитѣ съотечественници отъ неприятелския лагеръ, и съ този Ерусалимъ той ни запознава. Петъ мѣсеца се полека изминали, а лишенията и жестокоститѣ на обсаденитѣ се усилвали всѣки день, ей всѣки часъ. Малко по малко, стѣпка, по стѣпка е настѣпвалъ неприятелътъ къмъ твърдеи. Отблѣсванъ съ лукавство, или простъ куражъ, той се постоянно напредвалъ. Третата или възкашната стѣна, съ Безега, новия градъ, най-първо паднала прѣдъ голѣмитѣ машини, що били неизвѣстни количества за Еврейскитѣ войници. Слѣдъ туй паднала и втората стѣна, но била пакъ прѣвзета отъ Евреитѣ и повторно завзета слѣдъ ожесточени усилия отъ Римската войска. Послѣ послѣдувало нападението съ пристѣпъ и прѣвземаването на крѣпостта Антония, и слѣдъ нѣколко нападения прѣвземаването и изгарянето на Храма. Но горниятъ градъ още се държалъ,

*) Вжжъ „Edersheim's Life and Times of Jesus the Messiah.“

биющъ се отчаятелно за безнадеждна кауза. Най-послѣ изнурени отъ дългъ гладъ, и омаяни отъ нуждата за внезапно рѣшение върху трудна военна дилема, Симонъ и Иоанъ, тласнати до самата послѣдня крайностъ, придумали останитѣ си малцина послѣдователи да направятъ едно лудо опитване да прѣвзематъ съ пристѣпъ стѣната, що били издигнали Римлянитѣ около града. Обсадителитѣ се възползували отъ това да завзематъ изпразнената твърдѣль, и лесно смазали храбрата чета патриоти. Но и тогазъ подземниятъ Ерусалимъ давалъ прибѣжище на водителитѣ; и като изподъ земята, тъй да се каже, изпълзѣли най-послѣ Симонъ и Иоанъ, първиятъ прѣдрешенъ като призракъ съ цѣль да се укрие, и прѣдали себе си на безмилостния неприятель. Краятъ на великата обсада, прочее, показва Ерусалимъ като „купъ камъне“. Старитѣ му стѣни сж съборени: Храмътъ му съсипанъ — онзи храмъ, за който се казвало, че „който не е виждалъ Иродова Храмъ, никога не е знаалъ, що е хубостъ;“ оживленитѣ му махали разорени и изгорени; палатитѣ му развалени; хубавитѣ му градини запустѣли мѣста; добръуреденитѣ му прѣдградия съвършено изчезнали. А побѣдителитѣ, доволни отъ своята твърдостъ и храбростъ, потеглюватъ къмъ западъ, отнесвайки съ себе си свещенитѣ сѣдове на храма, отбрали спесимени на Еврейска хубостъ и храбростъ, и двамата герои военачалници, Симона и Иоана, за да украсятъ триумфанимъ въ Римъ.

Но сърдцата на людитѣ още се обръщали къмъ истата мила мѣстностъ. Малко по малко, въпрѣки гарнизонътъ оставенъ на Сионската гора въ тритѣ кули, що били останали, и казармата, въ която обърнали Иродова великолѣпенъ палатъ, Евреитѣ се промъквали пакъ до разваленитѣ стѣни. И когато оскърбленията и гоненията, съ които отрупвали народа, станали най-послѣ неносни, първиятъ походъ на тѣхния водителъ Баркохеба билъ прѣдприетъ съ цѣль да се помогне на скромно съзидания градецъ, що се бѣ издигналъ по срѣдъ Ерусалимскитѣ развалини (около 130 г. слѣдъ Р. Х.).

„Ерусалиме, Ерусалиме, ти, който пророцитѣ избивашъ, и пратенитѣ до тебе съ камъне побивашъ, колко пъти искахъ да сбера чадата ти, както птица пилцитѣ си подъ крилѣтъ си, поне рачихте“ (Лука 13; 34).

Китайски Географически Имена.

Сега четемъ за много Китайски окръжи, градове и рѣки. Много отъ тѣзи географически имена несъмнѣнно се виждатъ трудни за изговаряне за всички, освѣнъ за малцината онѣзи, които сж запознати съ тѣхъ. Но ако бѣхме по-добрѣ запознати съ тѣзи имена и знаехме значението имъ, то щѣхме да ги намѣримъ крайно интересни. Тѣ сж често скратени описания на нѣкое мѣсто или на нѣкоя чѣрта, до която се отнасятъ. Тѣ сж много по-въодушевени, тъй да се каже, съ животъ отколкото много географически имена на други страни. Да кажемъ, че не бѣхме никога чували за *Шанг-хай*, напримѣръ, но знаехме значението на двѣтъ думи съставляващи названието, щѣхме веднага да узнаемъ, че *Крайморскиятъ Градъ* трѣбва да се отнася до нѣкой крайморски портъ. *Юн-хо* значи „Прѣвозна Рѣка,“ и ние естествено заключаваме, че водата, що се тъй означава, трѣбва да бѣде важна въ търговско отношение. И дѣйствително Юн-хо е Китайското название на Великия Каналъ, който играе такава важна роль въ товарната служба на Източния Китай. Колкото слогове има въ названието на една Китайска мѣстностъ, отъ толкозъ думи състои тя, защото всички Китайски думи сж едносложни. Ако знаемъ значението дори на една отъ думитѣ въ едно географическо название, това помага да ни даде опрѣдѣлено понятие. Думитѣ *Хо* и *Киангъ*, за примѣръ, и двѣтъ значатъ „рѣка,“ и когато ги видимъ на една карта, знаемъ, че се отнасятъ до рѣка или потокъ. Много отъ названията на рѣкитѣ сж описателни: *Хоанг-хо*, за примѣръ, значи „Жълта рѣка;“ *Цин-Киангъ* значи „Бистра Рѣка.“ Забѣлѣжете колко опрѣдѣлено е понятието изказано съ името на всѣка отъ тритѣ рѣки, които се събиратъ при гр. Кантонъ. Едната отъ тѣхъ е *Си-Киангъ*, или „Западната Рѣка;“ другата е *Пе-Киангъ* или „Сѣверната Рѣка;“ третата е *Тунг-Киангъ*, или „Източната Рѣка.“ Имената на тѣзи рѣки показватъ посоката, отъ дѣто текатъ. Тѣ спомагатъ за опростотворяване изучаването географията на онази частъ на Китай. Като се съединятъ, тѣ образуватъ *Чи-Киангъ*. „Бисерната Рѣка.“ Китайцитѣ нарекли най-голѣмата си рѣка *Хоанг-хо*, защото издѣлбава леглото си прѣзъ жълта почва, отъ която добива и шара си.

Жълтата вода, що тя излива въ морето, придава жълтъ шаръ на онази частъ на океана, и отъ това Китайцитѣ наричатъ морето *Хоанг-хай*, или „Жълто Море.“

Китайцитѣ свързватъ думитѣ въ едно име, Понѣкога ние свързваме думитѣ въ едно Китайско име, и понѣкога ги отдѣляме; но нѣма причина, за примѣръ, да пишемъ *Тиен-Цинг*, когато не пишемъ *Пе-Кинг*. Всѣко отъ тѣзи имена е съставено отъ дѣѣ думи. *Пе* значи „сѣверъ“ и *Кинг* значи „столица“ или „царски домъ“, и тѣй Пекинъ значи сѣверната столица. *Тиенг* значи „небесенъ“ и *Цинг* значи мѣсто, и тѣй името на най-голѣмия градъ въ Сѣвероизточния Китай значи „небесно мѣсто“ — име, що е носилъ този градъ много вѣкове. Когато Венецианскиятъ пътешественикъ Марко Поло посѣтилъ този градъ въ тринадесетото столѣтие, той прѣвелъ името съ Италиански думи „Citta Celeste“, които значатъ небесенъ градъ.

Много Китайски имена, що виждаме по вѣстниците и не се дори и мѣчимъ да ги изговаряме, биха ни дали толкозъ свѣдения, ако да можахме да ги прѣведемъ, колкото можаше да ни даде едно дълго изрѣчение. *Хан-коу*, за примѣръ, е името на твърдѣ важенъ градъ на рѣката *Янг-це-киангъ*. Има само шесть букви въ името, и при все това всѣко Китайче узнава отъ тѣзи дѣѣ кратки думи, що го съставляватъ, че това е името на града, разположенъ при *коу* или „устieto“ на рѣката нарѣчена *Ханъ*. Рѣката *Ханъ* е най-голѣмиятъ притокъ на *Янг-це-киангъ* и играе твърдѣ важна роль въ търговския животъ на оная гжстонаселена долина; и градътъ построенъ на мѣстото, дѣто рѣката *Ханъ* слива водитѣ си съ *Янгъ-це* е *Хан-кау*. то естѣ, градътъ при устieto на *Ханъ*.

Думата *янгъ* значи „океанъ;“ *це* значи „синъ“, и името *Янгъ це-киангъ*, което Китайцитѣ отдавна сж дали на най-голѣмата си рѣка, показва, че тѣ не сж искали да намалятъ важността ѝ. Нѣкои списатели казватъ, че раннитѣ Китайци вѣрвали, какво тѣхната най-голѣма рѣка давала повече вода за образуване на океана отколкото коя да е друга рѣка на свѣта, и тѣй съ името на рѣката тѣ сж искали да дадатъ понятието, че океанътъ билъ нейнъ синъ. Името често погрѣшно се прѣвежда Синя Рѣка.

Пекинъ не е всѣкога билъ столицата на империята, но Нанкинъ, градъ далечъ на

югъ, за дълго врѣме билъ сѣдалището на управлението, и тѣй като името Пекинъ значи „сѣверна столица“, то и името Нанкинъ значи „южна столица.“ „Вѣла Рѣка“ е значението на *Пей-хо*, близо до устieto на което сж укрѣпленията, наскоро прѣвзети отъ Силитѣ.

Въ нѣкои книги и харти виждаме думитѣ *Фу* или *Хиснъ* прибавени при имената на много градове. Тѣзи думи не сж частъ отъ имената, и нѣкои отъ най-добритѣ атласи ги изоставятъ, защото тѣ продължаватъ името и го правятъ по страшно за чужденеца. *Фу* значи столицата на единъ отъ окржжитѣ, на които е раздѣлена една провинция; съ други думи тя е резиденцията на чиновника, който е на чело на управлението. *Хиснъ* означава една отъ околнитѣ, на които е раздѣленъ единъ окржгъ, и когато се прибави на едно мѣсто, значи, че управляющия околнята чиновникъ живѣе тамъ. По-добрѣ е да се изоставятъ тѣзи просто политически названия. Когато Европейцитѣ свържатъ поинтимни сношения съ Китай и се запознаятъ по-добрѣ съ народа и държавата, ще имаме по-голѣмо еднообразие въ писането на Китайски имена на градове и мѣста и ще знаемъ, що значатъ тѣзи имена; и тогачъ ясно ще разберемъ, че тѣзи имена показватъ значително описателно улеснение, и че дѣйствиелно спомагатъ при изучаването на Китайската география. — New York Sun.

„Ако не ни е било добръ прѣзъ живота ни, ако щастieto ни е оставило неутѣшими, ако любовта е истинала, и ние сѣдимъ сами при изгасналитѣ вѣглени, ако животътъ ни е станалъ долина на упостошение, прѣзъ която утрудени позѣ трѣбва да влечатъ на сила тѣлото, догдѣ дойде краятъ, нека не раздаваме такава атмосфера на тѣзи около насъ; нека не прѣвеждаме страшници прѣзъ катакомбитѣ на нашия животъ и да имъ показваме коститѣ на нашето мъртво минало; нека не поднасяме нашата скръбна чаша на други; но ако трѣбва ние да я пиемъ, нека я поемемъ, както Сократъ пое отровата си цикутата — величественно, геройски и безропотно.“

„Знаемъ пакъ, че на тѣзи, които любятъ Бога, всичкото на добро имъ съдѣйствува“ (Рим. 8; 28).

КРИВИ МНѢНИЯ

По Употрѣблението на Спиртни Пития.

Когато казваме, че употреблението спиртни пития е вредително, противниците ни казватъ, че тѣзи пития сж се употребявали отначало и пакъ чловѣчеството не е загинало. Обаче, всеизвѣстно е, че спиртнитѣ пития сж докарвали и докарватъ най-голѣми злощастия на чловѣцитѣ, а направенитѣ върху животни опити даватъ съвсѣмъ неприятни резултати. На това пакъ отговарятъ противниците, че винопиецътъ не е нито куче, нито друго нѣкое животно, на което сж се правили опити. Нѣма наистина по-глупи отъ онѣзи, които не искатъ да слушатъ. Да хвърлимъ само единъ погледъ на болницитѣ и ще видимъ, че твърдѣ мнозина умиратъ отъ употреблението на спиртни пития, и немалцина се дори умоповрѣждатъ отъ злоупотрѣбяването на сжщитѣ пития. Отъ употреблението на спиртнитѣ пития се образуватъ пжпки и отоци, и пакъ спиртнитѣ пития убиватъ много хора въ голѣмитѣ градове, гдѣто най-много се злоупотрѣбява съ тѣзи пития.

„Нека си пийнемъ по една чашка винце,“ казватъ умѣренитѣ пиячи, „за да бждемъ по-здрави.“ Ако и да не трѣбва да смисаме употреблението съ злоупотрѣбението, нито пиянството съ умѣреното употребление на спиртни пития, пакъ извѣстно е, че и постоянното и малко употребление на чашката докарва твърдѣ неприятни слѣдствия, което показва, че обичайното употребление на спиртнитѣ пития е много врѣдително за здравето. При все това потрѣблението на спиртнитѣ пития се умножава и жъртвитѣ на пиянството ужасно се увеличаватъ отъ день на день.

На послѣдъкъ въ държания въ гр. Цюрихъ съборъ по злоупотрѣбението на спиртнитѣ пития, Г-нъ Грисдейлъ отъ Лондонъ казалъ слѣдното: „Сто и трийсетѣтъ милиони лири стерлинги, които споредъ Хогеловитѣ прѣсметвания се иждивяватъ годишно за спиртни пития въ Британскитѣ острови, по-добрѣ щѣше да бжде да се хвърляха въ морето, защото значително увеличаватъ смъртността на Английския народъ.“ Г-нъ Грисдейлъ за да покаже вредителното дѣйствиe на тѣзи пития, прѣвелъ и слѣдното,

което би било добрѣ да се разпространява, ако и да е трудно да влѣзе това въ главитѣ на прости хора. Първъ Г-нъ Грисдейлъ намислилъ да поиска отъ по-успѣшнитѣ застрахователни дружества за животъ свѣдения за смъртността на чловѣцитѣ. Едно отъ тѣхъ (Sceptre Life Insurance Association) му писало слѣдното: „Опитността на послѣднитѣ тридесетъ години е показала, че смъртността е по-малка въ онѣзи, които се въздържатъ отъ употреблението на спиртни пития отколкото у други. Послѣднитѣ, въздържателнитѣ, се записватъ отдѣлно, и се ползуватъ съ особена привилегия.“

Прошения за застраховки, що се даватъ отъ употребяющи спиртни пития или отъ други лица на каква да е работа въ спиртната търговия, никогa не се приематъ отъ директоритѣ на застрахователнитѣ дружества. Истинската причина за това може всѣкой да намѣри въ 45-тото годишно изложение на Register General of England (Главното Статистическо Изложение на Англия), което дава таблица за срѣдната смъртностъ на лица отъ разни занятия. До като, за примѣръ, умиратъ срѣднѣо число изъ 16,641 умиратъ 1000 души, измежду служащитѣ въ спиртни заведения смъртността възлиза на 2,205, и измежду хотелитѣ и бираритѣ на 1461, между земледѣлцитѣ само на 701, и най-послѣ между духовнитѣ лица на 556. Отъ свѣдения добити отъ статистически и други още дружества Г-нъ Кейнъ, членъ на Камарата на Общинитѣ е дошелъ до слѣдното заключение, че тѣзи, които съвършено се въздържатъ отъ спиртни пития, и пиятъ само вода, чай и кафе продължаватъ повече живота си.

Постоянно слушаме да казватъ, че спиртнитѣ пития били полезни и почти необходими за онѣзи, които сж заняти въ трудна рѣчна работа. И това е прѣдразсѣдъкъ. Спиртътъ, възбуждайки минутно нервическата система, докарва забѣлѣжителна енергия, която трѣбва понѣкога да употребяваме чрѣзъ напргане на силитѣ си за малко врѣме; но отпадъкътъ настава бързо слѣдъ изчерпването на иждивената вече сила. За добра и умѣрена работа положително нѣма нужда да се употребяватъ спиртни пития. По този прѣдметъ Г-нъ Паркета отъ Нетли направилъ слѣдния опитъ. Той избралъ извѣстно число войници на една възраст и до колкото

е възможно съ еднакви сили и ги раздѣлилъ на два разрѣда; на еднитѣ давалъ изобилно бира и други спиртни пития, а на другитѣ вода, чай, кафе или какао, но никакви спиртни пития. И двата разрѣда настанилъ на работа, като ги възнаграждавалъ споредъ извършената на края на всѣки день работа. Отъ начало употребяващитѣ спиртни пития изкарвали повече работа; но щомъ почувствували умора, тичали при бирата, що се намирала подъ тѣхно разположение; въ послѣдствие спиртътъ ги постепенно ослабвалъ, и на края на деня въздържатели-тѣ надминавали другитѣ въ работата. Това слѣдвало нѣколко деня, догдѣто войницитѣ, които пияли бира, поискали да слѣдватъ диетата на въздържатели-тѣ за да спечелятъ и тѣ повече пари. Слѣдъ нѣколко врѣме, като се приела просбата имъ, тѣзи които изпърво се въздържали, почнали да пиятъ спиртни пития, а другитѣ ги напустнали. Тогазъ пиящитѣ спиртни пития отначало надминали другитѣ; но всѣкога къмъ края на деня оставали назадъ отъ онѣзи, които пияли вода. Послѣднитѣ слѣдвали този редъ до края на опита. Двойниятъ този опитъ мислимъ, че е доволно убѣдителенъ. Тѣй че лъжатъ се много онѣзи, които мислятъ, че пиянето вода намалявало физически-тѣ сили; този прѣдразсѣдъкъ е най много разпространенъ изъ работническитѣ разрѣди, които мислятъ, че ще ослабѣятъ, ако не пиятъ на всѣко яденіе *доволно винце*. Тѣ дори даватъ вино и на малкитѣ си дѣца, като мислятъ, че съ това ги нѣкакъ укрѣпняватъ тѣлесно. Какъвъ прѣдразсѣдъкъ!

Изобщо по лъзгавъ пѣтъ върватъ онѣзи, които пиятъ спиртни пития за укрѣпняване на физически-тѣ си сили. Спиртътъ съсипва тѣлото и най-послѣ докарва прѣдиврѣмненна смъртъ.

Изъ сп. „Пандесия.“

Професоръ на Естествени-тѣ Науки.
А. К.

„Любовъта дълготърпи, благосклонна е; любовъта не завижда; любовъта не се провъзнося, не се горди, не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата се не радва, а срадува се на истината. Всичко прѣтърпѣва, на всичко хваща вѣра, на всичко се надѣе, всичко търпи. Любовъта никога не отпада.“ (1 Кор. 13; 4—8).

Тайнитѣ на Форумъ.

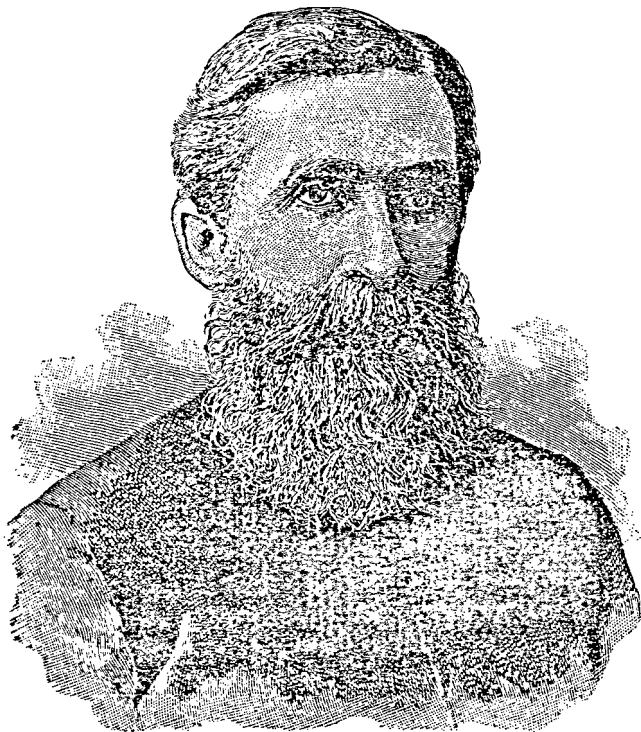
Разкопкитѣ на Римския Форумъ сж твърдѣ забѣлѣжително напреднали и до като мѣрки сж се зели за изправянето изново педестали, стълпове, обрани олтари, и други отломъци до колкото може да е възможно да се спазятъ, земята я издирватъ съ най-голѣмо внимание и многоцѣнни артикули сж били намѣрени тамъ, дѣто най-малко сж се надѣвали.

Въ *domus publica* (градския домъ) и гробовитѣ на Весталкитѣ, на мѣстоположението на които сж се направили наскоро разкопки, намѣрила се е една мрѣжа отъ гиризни. Разкопкитѣ сж тѣй сжщо доставили потвърдително доказателство за факта, че слѣдъ прочутия пожаръ заповѣданъ отъ Нерона, домътъ на Весталкитѣ дѣви билъ до голѣмъ размѣръ прѣустроенъ, и че послѣдующи отчасти прѣустроения и подновления били извършени слѣдъ по-сетнѣшни пожари и землетресения. Види се, че прѣзъ Сръднитѣ Вѣкове домътъ на Весталкитѣ дѣви слѣдвалъ да се употребява за цѣль не ясно показана прѣзъ по-прѣдидшни разкопки.

Въ врѣме на разкопкитѣ надѣсно отъ Палатинския Хълмъ, прѣди нѣколко деня, открили единъ подъ посланъ съ великолѣпенъ мраморъ съ разни шарове, навѣрно отъ Нероновото врѣме, и като съборили тѣнката стѣна, която служила за закриване на стара врата, показалъ се единъ коридоръ, на който стѣнитѣ още задържали бѣлата мазилка изписана въ кривитѣ рѣзки съ зелени листови и червени цвѣтя, и тукъ тамъ съ многочисленни птици съ дълги клюнове и на главитѣ имъ малки гребенчета съ нахъдрени назадъ пера.

Къмъ сръдата на коридора имало входъ (въ видъ на вратца) къмъ една пещеря, отчасти отворена чрѣзъ пукатина причинена отъ срутване на прѣстъта. Природата бѣше я изпълнила съ рохкава прѣстъ, на която стоялъ купъ златни монети, очевидно скрити отъ нѣкого, който слизайки по стѣпалата въ подземната пещеря, ги скрилъ въ едно мѣсто, което не било трайно и отъ което диря не останало. Простото измиване на прѣстъта било достатъчно да поочисти мѣстото и слѣдъ туй монетитѣ, 397 на брой, сж били намѣрени; тѣ всички тежатъ 1,778 грама. Тѣ могатъ да се раздѣлятъ както

слѣдва: Една на императора Констанция II, седемъ на Императора Валентиниана III, двѣ на Императора Ливия Севера, осемъ на Императора Мартиана, триста и четиридесетъ

ЕПИСКОПЪ ТОБЪРНЪ,
Мисонерски Епископъ въ Индия.

и петъ на Императора Артемия, десетъ на Императрица Евфимия, двадесетъ и двѣ на Императора Льва I.

Монетитѣ сж доста добръ съхранени, ако и малко изтрити. Златото, отъ което сж направени, е почти чисто, и съдържа, както е доказано чрѣзъ анализиране само отъ .012 до .0156 смѣсъ отъ мѣдъ или сребро.

Храмътъ на Антония Пия е билъ очистенъ отъ прѣстѣта и мухъла съ които е билъ покритъ. Този храмътъ, който въ грамаднитѣ си и величествени развалини напомнюва Атинския Пантеонъ. На основата на храма може сега да се прослѣди до значително разстояние стария Свещенъ Пътъ дори до подножието на прочутото *sacellum* (капище) дѣто сж били пазени свещенитѣ оржия на Марса.

Отъ Boston Transcript

„Господъ царува; да трѣперятъ народитѣ. Той сѣди на херуфимитѣ, да се потресе земята Господъ е великъ въ Сионъ и високо е надъ всѣхитѣ народи“ (Пс. 99; 1, 2).

ОТЪ БЛИЗО И ДАЛЕЧЪ

Испански Реформатори Оправдани.

Нѣколко мѣсеца нѣколцина Испански реформатори сж били изложени на опасността да бждатъ осждени на четири годишенъ затворъ въ слѣдствие на измислено противъ тѣхъ обвинение въ незачитание на религиозна процесия*), която тѣ даже невидѣли. При прѣдварителното разглеждане на дѣлото Римо-Католическиятъ епископъ употребилъ влиянието си и издѣйствувалъ да се арестува защитника на обвиняемитѣ, и тази постѣпка веднага обърнала просто мѣстното гонение въ *знаменито дѣло* (*cause célèbre*), тѣй като адвокатското дружество въ гр. Валодолидъ прѣдприело защитата на своя колега. Миналия мѣсець се разгледало дѣлото прѣдъ *джуритѣ* (присяжни), и слѣдъ изпитването на Виласкуазския енорийски свещеникъ и на шестима свидѣтели, обвинителтъ се отказалъ да вика други свидѣтели, и защитникътъ на обвиняемия не счелъ за нужно да държи защитителна рѣчь. Сждилището, като разбрало истинското положение на работата и очевидната лъжовностъ на обвинението, веднага дало наставление на држуритѣ да издадатъ оправдателенъ вердиктъ.

Този примѣръ на ултрамонтанско гонение ясно показва силитѣ, противъ които се бори реформата въ Испания. Всевъзможни прѣпятствия се правили на реформаторитѣ да не могатъ да докажатъ своята невинностъ; арестуванитѣ заедно съ мъжетѣ жени, били пуснати по „милостъ“ отъ Епископа; и когато се обърнало общественото внимание на дѣлото вслѣдствие нападение правата на защитника, Римо-Католическата Черква узнала, че свидѣтелитѣ ѝ не сж съгласни, и реформаторитѣ били оправдани отъ едно сждилище враждебно на тѣхното учение. Присждата на сждилището е знакъ на началото на възвращането на Испанския народъ къмъ по-либерално настроение. Обвиняемитѣ сж участници на Черквата, която управлява Протестантскиятъ Епископъ Кабрера.

*) Въ Испания всѣхитѣ сж длъжни, когато върви каква да е религиозна процесия, да се спратъ, снематъ шапкитѣ си и показатъ длъжимото почитание. За нарушение на този обичай се прѣдвждатъ строги наказания.

Протестантизмътъ въ Белгия.

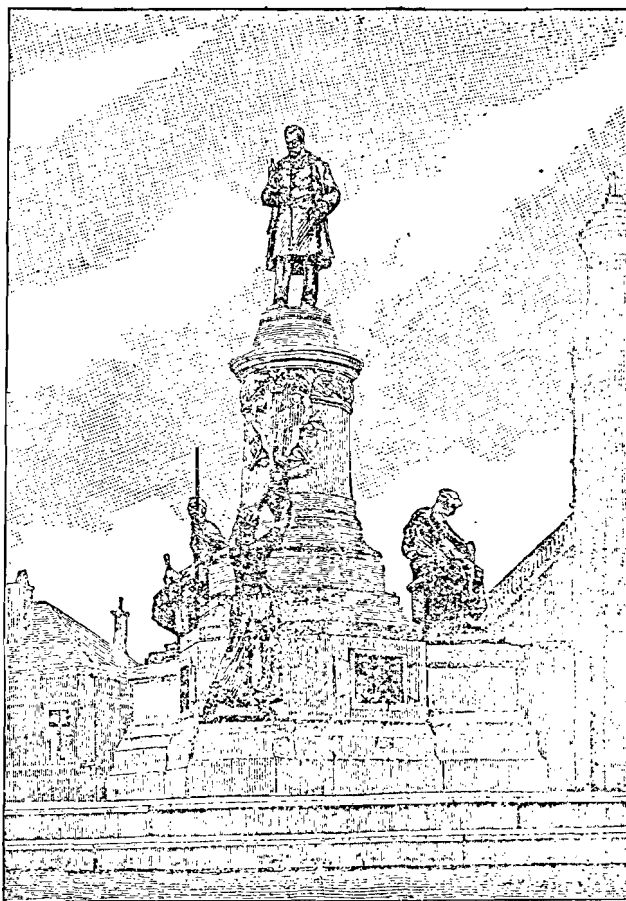
Въ този центъръ на Римо-католическата вѣра съ благодарение отбѣлѣзваме нѣколко факти за свѣтлината що „се сѣе въ тъмнината.“ Въ столицата Брюкселъ има малка ядка отъ вѣрни Протестанти. Въ Белгия има двѣ Протестантски Черкви — Държавната Черква, твърдѣ консервативна и немалко обрядолюбива и Християнската Мисионерска Черква, евангелско тѣло, което има по-вече сношения съ други Евангелски Черкви. Въ Брюкселъ има сега двѣ черкви отворени и мисийска зала на Пласъ Пурдонъ. Тази зала привлича много слушатели на всичкитѣ събрания. Въ едно население отъ 750,000 въ Брюкселъ има само около 6,000 протестанти отъ всички народности, има и доста голѣма Английска колония. Най-виднитѣ пастири сж Г-да Мейхоферъ и Анеръ; послѣдниятъ е и секретаръ на Християнското Мисионерско Общество. Много трудно е да досѣгне човѣкъ сърдцето на тѣзи люди; но въ нѣкои села сж станали такива обращения и прѣвърщания, че цѣлото въ тѣхъ население е станало протестантско — особено едно село въ Шарлероаския окръгъ, което имало свещеникъ, когото всички селяни много обичали. Той ималъ голѣмо влияние врѣхъ тѣхъ, и заради това му завидѣли нѣкои, и той билъ прѣмѣстенъ отъ онова село и другъ свещеникъ изпратенъ тамъ. Тази постѣпка до толкозъ разярила селянитѣ, щото тѣ нападнали на новия свещеникъ и го изпѣдили изъ селото. Тогазъ тѣ изпратили комисия въ Брюкселъ да искатъ да имъ се изпрати Протестантски пастирь. Тѣхното искание обаче изпърво не се удовлетворило подъ прѣдлогъ, че тѣ не били сериозни, но само искали да напакусятъ на старата си вѣра; но тѣ постоянствували въ просбата си, и тогазъ билъ изпратенъ Г-нъ Мейхоферъ, и въ една концертна зала, той имъ проповѣдвалъ Евангелието. Когато той напусналъ отново селото нѣколко години слѣдъ това, имало добра черква построена, която всѣка седмица се пълняла съ слушатели.

Будизмътъ както си е.

Има много учени въ Англия и въ Западна Европа, които мислятъ, че днешнитѣ Будисти се стараятъ да живѣятъ съгласно ученията на основателя на Будизма. Слѣд-

нятъ отчетъ за Будисткитѣ свещеници въ Япония е отъ единъ отъ главнитѣ Японски перхристиански вѣстници, *Фиджи*, и билъ писанъ по поводъ въвеждането въ Японския парламентъ законопроекта за признаване религиитѣ отъ държавата. Отчетътъ хвърля ярка свѣтлина върху сегашното положение на работитѣ.

„Въ свръзка съ тази работа за Религиозния Законопроектъ и агитацията противъ него в. *Фиджи Шимпо* обнародва забѣлжителенъ членъ — забѣлжителенъ по двѣ причини: първо, защото в. *Фиджи Шимпо* е най-влиятелниятъ вѣстникъ въ Япония; второ, защото езикътъ, що той употребява противъ Будисткитѣ свещеници е наумителенъ. Ако свещеницитѣ заслужаватъ тѣзи хули — не

ПАМЪТНИКА НА ПАСТЬОРА,
въ Лилъ, Франция.

можемъ да нарѣчемъ това критика — що се сипятъ на главитѣ имъ отъ в. *Фиджи Шимпо*, то нравственото имъ състояние трѣбва да е мизерно. На кжсо казано, в. *Фиджи* твърди,

че свещеницитѣ никакъ не ги е грижа за религията или за състоянието ѝ, или за контролирането ѝ; всичко, за което тѣ се грижатъ е свояятъ луксъ. Тѣ удобряватъ този законопроектъ, радватъ се за появяването му; колкото повече се протака този въпросъ, толкова по имъ е добръ; защото цѣлата случка имъ дава добъръ поводъ да събиратъ „пари за мѣстене“ отъ своитѣ благочестиви и сивни енориаши. Тѣ се показватъ, че много желаятъ държавното припознаване на Будизма. Това не е истина. Тѣ сж свършено лукави хора, добръ изпечени въ политиката и всички други свѣтски работи, и тѣ знаятъ твърдѣ добръ, че никакъ не е въпросътъ за държавното припознаване на Будизма или на коя да е друга религия. Но този викъ имъ дава хубаво извинение да експлоатиратъ джебевитѣ на вѣрнитѣ, и заради това сж го подигнали и силно го поддържатъ. Едене, пияне, себеугодженне и всѣкакъвъ развратъ, това сж единичнитѣ цѣли, къмъ които се стремятъ свещеницитѣ „При все това“ казва Английскиятъ в. *Jaran Mail*, „в *Фиджи Шимто* не е буенъ вѣстникъ, и дълготрайността му показва, че той никога не говори безъ да има добри причини за това, що казва.“

Мисията за Прокаженитѣ.

„Да проповѣдва евангелието на прокаженитѣ и до колкото е възможно да олекчава ужаснитѣ имъ страдания, и да промишлява за проститѣ имъ пужди;“ тази е цѣльта, за която се основа Мисията за Прокаженитѣ въ Индия и Изтокъ въ 1874 г. Повече отъ четвъртъ столѣтие, благодарение главно на прѣданността и енергията на Г-на Велесли С. Бейли, тази Христоподобна цѣль постоянно се е имала прѣдъ видъ; и съ всеувеличаващо се знание за тѣхното число и тѣхнитѣ нужди, получени сж били повече средства за посрѣщането на тѣзи нужди, и мисията е достигнала до сегашнитѣ си размѣри. Миналата година тя отреди суми за 44 станции въ Индия, Бирмания и Цейлонъ, и за 8 въ Китай и Япония, и по този начинъ изживи 8615 Англ. лири (215,375 лева). Мисията е неденоминационна (не се поддържа само отъ една, но отъ много Евангелски черкви) и международна. Навсѣкдѣ, на Изтокъ, дѣто има прокажени и мисионери или други Християнски работници сж готови да служатъ на духовнитѣ имъ и фи-

зически нужди, тамъ е готова специалната организация да простре рѣка на помощъ. Способитѣ ѝ сж трикратни. Първо тя основава и поддържа прибѣжища за прокажени и домове за незаразенитѣ имъ дѣца; защото, странно ако и да се види, дѣцата на окаянитѣ страдалци сж тѣй свободни отъ зараза, както дѣцата на здрави родители. Освѣнъ това, парични помощи се даватъ и на прибѣжища свързани съ други мисионерски общества; и най-послѣ мисията се разпорежда за поддържане на християнско наставление въ онѣзи страни, които сами не даватъ такова наставление. Волна помощъ отъ 5 Англ. лири (125 лева) годишно е достатъчна за поддържането на единъ прокаженъ и 4 Англ. лири годишно стигатъ за едно дѣте. Мисията би желала да разшири дѣйствиата си, защото работата ѝ е много благословена. Оздравяване отъ тази болестъ е нѣщо съвсѣмъ рѣдко, може да се каже, че не се сполучва, но олекчението е обикновено, и което е още по добро, числото прокажени привездани подъ християнски наставления, които приематъ утѣшението и очищението на Христовата благодать е забѣлжително голѣмо. Болнитѣ въ прибѣжището за прокажени не живѣятъ дълго врѣме, но краткиятъ имъ животъ се развеселява и се оздравѣва радостенъ входъ въ славното жилище горѣ, когато Христосъ се яви на онѣзи болни и стане тѣхенъ Спасителъ и Приятелъ.

Прѣбивающето Слово.

Не е достатъчно да изучаваме Библията. Интелектуално познание на истината е добро, но то далечъ не е най-високото добро. Човѣкъ може да запагети цѣлата Библия и да разбира всичкитѣ дълбини, що тя съдържа, и да може да наставлява човѣци на чудеснитѣ ѝ учения, и пакъ да не получи главната полза, що тя може да даде. Тя трѣбва да влѣзе въ сърдцето и да стане смѣтността на нашия духовенъ животъ. „Въ сърдцето си упазихъ Твоето слово.“ Това е приличното мѣсто за словото Божие. Да го имаме на рѣката си може нищо да не ни ползува. Да го имаме само въ паметъта, може да бѣде проклятие вмѣсто благословение, защото „който знае волята на Господаря си и не я върши, повече биенъ ще бѣде.“

Апостолъ Яковъ говори за „всажденото слово.“ Начинътъ на присаждане е много интересенъ. Чръзъ това изкуство на земледѣлеца единъ живъ клонъ се всажда въ, и става частъ отъ стеблото на друго дърво, и дава плодъ по вида му. Тъй и словото Божие може да се всади въ челоуѣческото сърдце, да стане частъ отъ челоуѣческия животъ и да пренесе плодъ на светостъ.

„Словото Христово да се всели богато въ васъ.“ Много често други нѣща изтъкватъ словото Христово въ твърдѣ малкъ жгълъ. Този е вѣкъ на прочитанне, но много отъ прочитанието на мъже и жени малко ги ползува. Дневнитѣ вѣстници трѣбва да се четатъ, но твърдѣ малко врѣме се изисква за да се извлѣче всичката полза, що тѣ могатъ да дадатъ. Който посвѣщава много врѣме на вѣстници, прави това въ ущърбъ на своя умъ. Много книги, които трѣбва да се четатъ, изискватъ твърдѣ малко врѣме. Но малко врѣме трѣбва да се посвещава на Библията всѣки день. Много врѣме може ползотворно да се посвети на единиченъ пасажъ отъ Библията.

Има много начини на прочитанне Библията. Човѣкъ може да я чете критически. Тя може да се чете съ цѣлъ да приготви челоуѣкъ духовно слово. Нѣкои четатъ Библията за книжовната ѳ хубостъ. Други я четатъ за да се запознаятъ съ принципитѣ на управленieto и правото. Но най-добриятъ начинъ на прочитанне Библията е да я чете човѣкъ съ благоговѣние и молитва. Четѣте я за да узнаете волята Божия и да се научите пътя на живота. Четѣте я съ внимателенъ умъ за да слушате какво говори Господъ.

Четение Библията по този начинъ изисква немалко размисленне. Читателътъ не трѣбва да бърза да си свърши работата. Той не трѣбва да гледа на едно сѣдане да изчете цѣла глава или цѣла книга. Може да е добръ да стори човѣкъ това по пѣкога, но не когато чете за да разпали духовния си животъ. Въ такова врѣме нека прочете само единъ стихъ или единъ параграфъ, и тогавъ да се спре и добръ да обмисли, що съдържа пасажътъ или параграфътъ. Да го повтаря нѣколко пѣти въ ума си и да го разгледа отъ всѣка страна. Да го чете на първообразния езикъ, ако е възможно, или на другъ нѣкой езикъ. Да го разработи, както се раз-

работва рудата отъ мината, за да се извлѣче всѣка частица чисто злато.

Нека словото тича свободно. Слѣдвайте го, кадѣто и да поведе то. Дайте му отворенъ умъ. Прѣмахнете всѣко прѣпятствие; нека тича то и се прослави. Прѣдайте съвѣстѣта и любовѣта си на всѣко внушение, що то съдържа. Ако е поучение, давайте готова и драговолна покорностъ. Ако работата е трудна, не се дърпайте назадъ. Давайте на словото Божие широко мѣсто. Изисквайте щото вѣстници, научни, исторически и белетристически книги да отстъпватъ прѣдъ по-високата истина и свѣтлина. „Словото Христово да се всели богато въ васъ.“ Пазѣте скъпоцѣнното съкровище. Дръждте го въ паметѣта си и въ любовѣта си. Когато словото Божие прѣбивае богато въ душата, то ще има и свѣтлина. Нѣма да има ересь. Нѣма да има отстъпване, нито хладнокрѣвенъ духъ. „Явяването на Твоето слово просвѣщава.“

Неговата Молитва.

Въ всичкитѣ книги за света опитностъ, що сж се писали за оная дѣтска молитва на Християнския свѣтъ *): *Ето лѣгамъ азъ да спя*“ и пр. ние не сме виждали по-умилителенъ разказъ отъ слѣдния. Той е билъ казанъ отъ единъ настиръ въ Нью-Йоркъ: „Частъ отъ стѣната на една изгорѣна къща, казалъ той, „бѣше паднала на едно шестъ или седемъ годишно момче, и страшно го бѣ смазала. Като живѣяхъ наблизу, повикаха ме да видя опечаления домъ.

„Младиятъ страдалецъ бѣше въ голѣма мъжа. Повечето отъ ребрата му бѣха счупени, гръдната му кость бѣше смазана, и единъ отъ удоветѣ му прѣчупенъ на дѣ мѣста.

„Дишането му бѣше кжсо и трудно. Той бѣше очевидно на умиране. Казахъ му нѣколко думи за Христа, всеприсѣтствующия и скъпоцѣнния Приятель на дѣцата, и то-

*) Тази хубава Английска молитва я учатъ дѣцата въ Англия и Америка и я казватъ прѣди лѣганне. Прѣведена на Български тя гласи както слѣдва:

Ето лѣгамъ азъ да спя,
Боже, Ти ме упати;
Ако умрѣ прѣзъ нощѣта,
Ти душата ми земи;
Това прося чръзъ Христа. Аминъ.

газъ съ майка му и по-възрастнитѣ му сестри, колѣнничихъ прѣдъ лѣглото му. Къжа и проста бѣше нашата молитва. Държащъ ржката на момчето въ своята, азъ повторихъ дѣтското евангелие:

„Оставѣте дѣцата да дохождатъ при Мене, и не ги възпирайте, защото на такъзи е царството небесно.“

„Той си освободи ржката отъ моята, и сгъна своята. Ние се изправихме. Той почна да бълнува; повика майка си.

„Спи ми се, мамо, искамъ да си кажа молитвата.“

„Кажи си я, миличко,“ отговори разтѣжената майка.

„Ето лѣгамъ—азъ—да спя; Боже, Ти ме —упази—ако—умрѣ—“

„И тогазъ той бѣ отвѣдъ смъртната рѣка. На крилата на оная проста молитва, която бѣше завела толкова много отъ агънцата при пазухата на добрия Пастиръ, душата му отиде при Тогозъ, който я даде. Струва ми се, че виждамъ малкото му блѣдо лице, съ стиснати ржцѣ и склопени очи, като спяще ангелче, прѣдъ себе си, този моментъ, ако и да сж се изминали повече отъ деветъ години откакъ е станала случката.“

По-главнитѣ Дѣла и Рѣшения на Последната Генерална Конференция.

Тази Конференция се е показала много либерална въ всичкитѣ си дѣла и рѣшения. Още на първото си засѣдание тя прие да засѣдаватъ като пълни делегати така нарѣчени *провизорни* делегати, които Годишнитѣ Конференции бѣха избрали на оснавание на това, че прѣдложението да се уравни числото на мирянитѣ делегати съ онова на священнослужителитѣ се бѣ гласувало почти отъ всичкитѣ Годишни Конференции на Методистката Епископална Черква. Едно отъ най-важнитѣ рѣшения на тази Конференция е прѣмахването на така нарѣченото *врѣменно ограничение* на пастиритѣ. До сега никой проповѣдникъ или пастиръ не можеше да служи на една черква повече отъ петъ години наредъ; слѣдъ изтичанieto на този периодъ Епископътъ бѣше длъженъ съгласно закона да го назначи на друга черква. За напредъ единъ пастиръ ще може да служи на една черква колкото врѣме се види за добръ. Ограничението се прѣмахва.

Конференцията избра двама нови Епископи и двама Мисионерски Епископи за Индия. За напредъ Епископитѣ, които посѣщаватъ Европа се назначаватъ за четири години наредъ и мѣстопрѣбиванието имъ е гр. Цюрихъ въ Швейцария. Това ще даде възможность на Епископитѣ да надзираватъ по-добрь работата въ Европа. Приятно ни е да извѣстимъ, че назначениятъ за идущото четирилѣтне за Европа е Епископъ Винцентъ, който прѣдседателствува на нашата Мисийска Конференция прѣзъ м. Августъ, 1893 год. въ гр. Варна. Годишната Конференция на Метод. Еписк. Мисия въ България ще се отвори на 17/30 т. мѣсець въ гр. Русе.

ЗА МЛАДИТѢ.

Побѣдата на Артура

„Видишъ,“ и Бенъ се обърна къмъ другаря си съ невесело лице, „не можехъ да сполуча въ това. Желалъ бихъ, разбира се, да стана учителъ, и жално ще бѣде, наистина, да напусне човѣкъ училището — и да не знае нищо — да си остане простъ работникъ,“ тукъ се спрѣ гласътъ му отъ нѣщо като хълцане, „но тъй трѣбва да бѣде, нѣма какъ. Г-нъ Прайсъ казва, че той би желалъ да ме има за ученикъ и помощникъ, и добръ щѣше да бѣде да си работимъ и двама заедно, не ли? Но отъ гдѣ да зема азъ книги? И освѣнъ това, погледни на дрѣхитѣ ми!“ и той хвърли око на дрипавия си костюмъ, който бѣше тъй грижливо кърпенъ съ разни късчета, щото трудно би било да познае човѣкъ отъ какъвъ платъ била направена първата дрѣшка. „Разбира се,“ и въ гласа му сега се забѣлѣжаваше немалко горестъ, „твоята работа е друга. Баща ти и —“

Артуръ Костонъ го прѣкъсва жалко: „Но баща ти е сега — у дома, и това ще поправи малко работата, не ли?“ Той щѣше почти да каже, „излѣзълъ изъ затвора сега,“ но се спре отъ зачитание чувствата на приятеля си. „И ако останешъ въ училище, ти ще можешъ да спечелишъ много повече по-слѣдъ, отколкото ще можешъ, ако отидешъ да работишъ сега на нивитѣ.“

„Да, зная,“ и пакъ въ гласа му се забѣлѣжаваше жаловитъ тонъ, „мислилъ съмъ за всичко туй, но нѣма полза. Тате не печели

почти нищо, и когато изработи нѣщо, то не остава за у дома, и азъ трѣбва веднага да се валова за работа. Мама ме е поддържала въ училище много по-дълго врѣме отколкото трѣбваше, и тя се е почти убила за да може да стори това. Освѣнъ това, азъ не бихъ могълъ да се снабдя съ книги дрехи, и — о, да говоримъ за друго нѣщо," и говорителятъ си обърна набързо главата, за да не види другарѣтъ му какъ се пълняха очитѣ му съ сълзи и устнитѣ му треперяха.

"Е, голѣмъ позоръ е това," извика буйно Артуръ. "Каква полза да е човѣкъ уменъ, ако трѣбва да си остане простъ ратай? Зная, що мисли за това Г-нъ Прайсъ, защото онзи день той каза на баща ми, че много жално ще бѣде дарбитѣ ти да се прахосватъ на нивитѣ, защото ти имашъ голѣми способности." Това е тъкмо, що той каза, защото го чухъ. И ти ще ме изпреваришъ въ този изпитъ, ще видишъ, както ме изпревари миналото тримѣсечие. Каква полза отъ всичко туй, желалъ бихъ да зная," и Артуръ ритна гнѣвно отпрѣдъ себе си единъ голѣмъ камѣкъ, като да бѣше у него вината за туй положение на работитѣ.

По-голѣма противоположностъ отъ оная прѣдставена отъ двамата приятели, мѣчно може си прѣдстави човѣкъ. Единтъкъ синъ на богатъ земледѣлецъ (чифликчия), всичко около Артура Костонъ показваше охлностъ и добро състояние, но здравитѣ бузи и добръ облѣченото тѣло само привличаше внимание на блѣдния образъ и на злѣ храненото и дребно лице на момчето до него, на което се ясно виждаше печатѣтъ на сиромашията. Единъ странникъ би се чудилъ за близкото приятелство между двѣтъ момчета; и дѣйствително и тѣхнитѣ другари не бѣха още забравили чувствата си отъ изненада, защото тѣ всички помнѣха врѣмето, когато работата бѣше съвсѣмъ друга, когато, ако и не тѣй доказително както други пѣкои, Артуръ бѣше водителятъ на една чета момчета, които направиха мизеренъ училищния животъ на Бена, като никога не изгубваше случая да му се пресмива за сиромашията му, и никога не го оставаше да забрави, че билъ синъ на осѣденъ крадецъ. Тѣкмо що се бѣ случило да направи двамата явни неприятели близки приятели, никой отъ тѣхнитѣ съученици не знаеше, но Артуръ, поне, никога не можеше да го за-

брави. Отъ когато страстната му ревностъ го бѣше увлѣкла въ онова нечестно дѣло, за което той тѣй горко се е срамувалъ, той бѣ почувствувалъ, че не ще може никогда да стори доволно за момчето, което, ако и да имаше добра причина да го открие, вѣрно бѣше упазило тайната на неприятеля си и го бѣше избавило отъ позоръ. Отъ онзи день, двамата, тѣй различни по правъ и разположение, бѣха станали твърди приятели. Ваканции за двама ученици — помощници учители се бѣха появили въ училището, и Г-нъ Прайсъ естествено желаше, штоо двамата му първи ученици, съ които се тайно гордѣше, да ги завзематъ. За голѣма радостъ на Артура, баща му бѣше далъ съизволенieto си, но бѣдниятъ Бенъ като че бѣше осѣденъ на разочарование. Това бѣше толкозъ повече за съжаление, че Бенъ, като бѣше напоследѣкъ направилъ бързи успѣхи, бѣше рѣшително изпреварилъ съперника си, и се считаше най-добриятъ ученикъ въ училището. Това дѣто можеше да съществува такова съперничество редомъ съ тѣхното приятелство, бѣше достатѣчно доказателство за станалото у Артура промѣнение, и че слабо чувство отъ ревнивость го понѣкога обладаваше и се показваше и въ обходата му, едва ли бѣше за чудене. Той искрено обичаше Бена, и съ удоволствие очакваше врѣмето, когато като помощници учители, тѣ щѣха да работятъ заедно, при все това мѣчно му ставаше по нѣкога за гдѣто го е надмнило момче по-младо отъ него, и което е имало да се бори съ толкова мѣчнотни. Нека кажемъ, че той се стараше да потуши тѣзи ревниви чувства, що по нѣкога силомъ сж влизали въ сърдцето му, но да ли тѣ сж по нѣкога влияяли и на поведението му, това скоро ще видимъ.

Отъ послѣдния изпитъ той се бѣше трудилъ да постигне едно нѣщо, за което много бѣше мислилъ, но никому не бѣ казалъ. Ако не можеше да надмине Бена, и това му се видѣше невъзможно, той искаше поне да се равни съ него. Това, чувствуваше той, щѣше да бѣде утѣшение, и това му се искаше да постигне, по възможности. Когато бѣше говорилъ тѣй весело за Бена, че ще бѣде първъ въ сегашния изпитъ, това бѣ съ тайна надежда, че резултатѣтъ щѣше да покаже че и двамата сж равни. И тѣй, когато на другия день слѣдъ пладнѣ токо по-

диръ горѣизложения разговоръ, Г-нъ Прайсъ извѣсти, че ще прочете резултата отъ изпитиѣ, никой не слушаше тъй жарко както двѣтъ по-първи момчета. Но страшно разочарование очакваше Артура. Неговиѣ бѣлѣжки бѣха дори по-долни отколкото си той мислѣше. На единъ прѣдметъ само бѣше бѣлѣжката му равна съ Беновата; по всички други той бѣше много по-доленъ. Фактътъ, че той пакъ стоеше много по-горѣ отъ останитѣ въ класа, не бѣше утѣшение за него, и ако и да бѣше много гордъ за да остави да се забѣлѣжи незадоволството му, пакъ Бенъ не можѣ да не забѣлѣжи мълчанието му като вървѣха заедно къмъ дома си. Може би че неговитѣ успѣхъ го направи по-малко да зачита чувствата на приятеля си отколкото би сторилъ другояче, защото при Артуровото мълчание, той бѣше по-живъ отъ обикновенно, приказвайки и смѣйки се весело. Най-послѣ Артуръ не можѣ вече да търпи. Той се бѣше много трудилъ да не каже нищо неприятно, но то избухна нѣкакъ неволно.

„Нѣма нужда да се надигаашъ тъй, за дѣто си пакъ първъ!“ забѣлѣжи той съ гнѣвна червенина по лицето. И Бенъ, отъ когото посрѣдъ неговото тържествуване едва ли би могло да се очаква да разбере чувствата на съперника си, влоши работата съ това, че се отнесе лекомисленно.

„А ти пъкъ нѣма нужда да се сърдишъ дѣто не си!“ отговори той съ пакостливъ смѣхъ.

Жално му стана, щомъ думитѣ налѣзоха въ устата му. Буйната кръвъ се издигна въ Артуровата глава, и той гнѣвно си стисна ржката (юмрука). Имаше толкозъ истина въ Беновиѣ думи, щото тѣ не можаха да го не досѣгнатъ. Видѣше се изпърво, като че щѣше да го надвие гнѣвътъ; но слѣдъ като изгледа гнѣвно на другаря си за една минута, той внезапно се обърна и си замина, като остави горкия Бенъ да си отиде у дома окаянъ, съвършено лишенъ отъ удоволствието за своя успѣхъ.

Но ако тази малка сцена направи Бена окаянъ, много по-окаянъ бѣше и Артуръ. Той бѣше далечъ много честенъ за да не види, че вината бѣше негова, а самиятъ мятѣжъ на неговитѣ чувства го накара да си спомни за онзи день, когато сжщитѣ онѣзи чувства бѣха го направили почти крадецъ.

Че той не бѣше обаденъ за такъвъ се длѣжѣше на Бена, и при все това, ето че той завиждаше на приятеля си за тържеството, що бѣше честно спечелилъ. Той се бѣше обрѣкълъ да се отплати нѣкой день на Бена, и този бѣше начинътъ, по който той струваше това! Когато дойде врѣме за лѣгане, Артуръ бѣше рѣшилъ да отиде на заранѣта най-първо при Бена и да се сдобри съ него.

Този планъ, обаче, не можаше да се тури въ дѣйствиe, защото бидейки сжбота, баща му му даде работа пѣлата заранъ, тъй че примирението стана тепърва слѣдъ пладнѣ. Бенъ, който слугуваше при селския дюгенъ, вървѣщо полека натоваренъ съ двѣ голѣми кошници, когато чу отзадъ си бързи стѣпки и по-голѣмата кошница се силомъ дръпна отъ ржката му. Неговото удивление за това се само увеличи, когато той видѣ, кой бѣше другарѣтъ му. Артуръ се причерви малко, като забѣлѣжи Беновата изненада, но той само каза съ лекъ смѣхъ: „Недѣй си отваря тъй много очитѣ, че може да не можешъ да ги затворишъ пакъ, знаешъ ли?“

И Бенъ се засмѣ; смѣхътъ му показваше олекчение и удоволствие. „Пъкъ азъ мислѣхъ“ — почна той съ двоумѣние.

„Ти не трѣбваше тъй“ прѣкъсна го бързо Артуръ. „Много вършишъ ти такъва работа. За туй изпреварвашъ другаритѣ си — и ги поразсърдвашъ,“ прибави той като понзгледа другаря си.

Разбира се, всичко се управи слѣдъ това. Момчетата си приказваха весело, като чувствуваше всѣкой, че приятелството имъ се бѣше заякчило отъ случившето се.

(Слѣдва).

КРИТИЧЕСКИ ОТДѢЛЪ

Историческиятъ Христосъ

Въ твърдѣ интересната си статия*) подъ насловъ „Религиозно Възпитание“, обнародвана въ книжки VIII, IX и X на сп. „Учитель“ Г-нъ Стоянъ Чакъровъ като говори за важността на изучаване живота на Хри-

*) Отъ първата часть на тази статия обнародвана въ Априлската книжка на сп. „Учитель“, ние цитирахме нѣколко пасажъ въ първата статия на послѣдния брой на „Хр. Свѣтъ“; но съ голѣма часть отъ това, що авторѣтъ казва въ IX и X книжки не сме никакъ съгласни и тази пменно часть критикуваме туку.

ста и Неговото учение, между друго казва: „При възпитанието има важност само историческият Христосъ съ Неговите борби мъжки и страдания, а не догматическият, както ни го прѣдставя църквата, като че ли готовъ е падналъ отъ небето и наченва да проповѣдва. Догматическият Христосъ — второто лице отъ св. Троица, родениятъ отъ една дѣва (оплодотворена отъ св. Духъ), изпратениятъ да изкупи грѣхове на човѣчеството (тия на Адамъ и Ева), умрѣлиятъ и слѣдъ това възкрѣсналиятъ, слѣдъ смъртта Си 50 (40) дни по земята тѣлесно живѣлиятъ Христосъ, който приказва съ ангели и дяволи, който съживѣва мъртви лежели 3 дни въ гроба, който съ 5 хлѣба и двѣ риби нахранва 5000 души и освѣтъ това оставатъ още 12 кошници пълни съ трохи, който прѣвърща водата въ вино, който ходи по вода и, т. н. — така схванатиятъ Христосъ никой пътъ не може удовлетвори единъ човѣкъ отъ XX вѣкъ, както това е било възможно въ старо врѣме или въ срѣдните вѣкове. Това е едно чувствено — материалистическо схващане, но не духовно. Христосъ самъ е протестиралъ противъ подобно чувствено-материално схващане на религиозния животъ, но при все това и до днесъ мнозина искатъ само въ тази външност да видятъ божеството на Христа. Трѣбва да вземемъ прѣдъ видъ, че голѣма частъ отъ нашия народъ се чувствува неудоволетворена отъ така разбрания Христосъ. За това непрѣменно трѣбва на Негово мѣсто да дойде пакъ историческиятъ, този, който тъй величествено и могъществено говори въ Евангелието.“

Този пасажъ съдържа пѣкоко смѣли твърдения, които авторътъ само изказва, но не доказва. Въ него се изтъква противоположността на догматическия и историческия Христосъ, казва ни се, че „догматическият Христосъ“ църквата ни Го прѣдставяла „като че ли готовъ е падналъ отъ небето и наченва да проповѣдва.“ Това ни се види твърдѣ странно твърдение. До колкото ние знаемъ църквата *никога* не е така прѣдставяла Христа; ако ли тукъ тамъ нѣкой богословъ или учител по Законъ Божий е тъй криво прѣдставялъ Христа, то увѣрени сме, че и самъ авторътъ ще признае, че отъ това не слѣдва че и църквата Го тъй прѣдставя, Токо слѣдъ туй авторътъ продължава: „Догматическиятъ

Христосъ — второто лице на св. Троица“ и пр. Отъ това се вижда, че Евангелските учения за Христа — зачатнето му отъ Духа Светаго, смъртта, възкресението и възнесението Му — били учения приписвани на догматическия Христосъ, който съживѣвалъ „мъртви лежели 3 дни въ гроба, който съ 5 хлѣба и двѣ риби нахранва 5000 души“ и пр. и че „така схванатиятъ Христосъ никой пътъ не може да удовлетвори единъ човѣкъ отъ XX вѣкъ.“ Значи, споредъ Г-на Ч-ва, ние не трѣбва вече да вѣрваме въ чудесата на И. Христа като възкресението на Лазаря и нахранването на 5000 души съ 5 хлѣба и двѣ риби, макаръ Евангелистите и да повѣствуватъ обстоятелствено за тѣзи чудеса; ние не можемъ да приемемъ, че историческиятъ Христосъ е вършилъ такива чудеса — че е умрѣлъ и въ третия денъ славно възкрѣсналъ отъ гроба. Ние питаемъ Г-на Ч-ва що значи изрѣчението „историческиятъ Христосъ?“ Що трѣбва естествено да разбираме съ тѣзи думи? Всѣки непрѣдубѣденъ, непосветенъ въ мъдрованията на Германскитѣ рационалисти читателъ би естествено казалъ, че историческиятъ е повѣстваемиятъ въ четиритѣ Евангелия Христосъ, защото тѣзи Евангелия съдържатъ автентичната Негова история. Вънъ и независимо отъ Евангелията рационалиститѣ, които се водятъ само отъ своя разумъ, сж си съставили други възгледи за Христа, и тѣзи свои често единъ на други противорѣчиви възгледи тѣ сж нарѣкли историческиятъ Христосъ; но очевидно е, че рационалистическиятъ Христосъ би трѣбвало по-скоро да се нарѣче *догматическиятъ* а не историческиятъ Христосъ, ако вземемъ думата *догма* като означаваща измислено отъ чловѣци учение. Христосъ, както ни го прѣдставятъ Ренаовци и Толстоевци не е Христосъ на Евангелията, които сж писани отъ очевидци, послѣдователи и ученици Христови каквито сж били Матей и Иоанъ, който казва: „Това което бѣ отначало, което сме чули, което сж очитѣ си видѣме, което изгледахме, и ржцѣтъ ни похваляха за словото на живота“ (Иоан. 1: 1). Здравиятъ разумъ ни казва да приемаме свидѣтелството на вѣрни свидѣтели каквито сж били апостолитѣ. Всичкитѣ Евангелисти повѣствуватъ за чудесата Христови; всички повѣствуватъ за Неговото славно възкресение чрѣзъ, което Той „откри

Себе Си съ всяка сила Синъ Божий“. Евангелисти Матей и Лука повѣствуватъ за чуднотворното Му зачатие отъ св. Духъ; всичкитѣ Евангелисти излагатъ учението за св. Троица, ако и думата Троица да не се употребява отъ никого. При все това Г-нъ Ч-въ се сили да ни убѣди, че така представениятъ отъ Евангелията и така схванатиятъ Христосъ не можелъ да „удоволетвори единъ човѣкъ отъ ХХ вѣкъ,“ че трѣбвало „да земемъ прѣдъ видъ, че голѣма частъ отъ нашия народъ се чувствува неудоволетворена отъ така разбирия Христосъ.“ Това е дръзко твърдение. Ималъ ли е случай да земе Г-нъ Ч-въ мнѣнието на народа по този въпросъ за да може тъй положително да говори Той може да има прѣдъ видъ учителитѣ но тѣ не съставляватъ *голѣма частъ* отъ нашия народъ, ако и да играятъ важна роль въ възпитанието на младежта; намъ се струва, че не всички учители сж съгласни съ възгледовете на Г-на Ч-ва върху Христовата личностъ. До колкото ние разбираме, съжалѣваме дѣте сме принудени да кажемъ, че голѣма частъ отъ нашия народъ твърдѣ малко мисли за Христа и не знае положително нищо за историческия Христосъ, тъй както го прѣдставя Г-нъ Ч-въ. Ако нашиятъ народъ четѣше Евангелието, той щѣше да се чувствува удовлетворенъ отъ Христа Спасителя, защото „вѣрно и за всѣко припримане достойно е словото, че Христосъ Иисусъ дойде на свѣта да спасе грѣшнитѣ“ (1 Тим.1; 15). Ние призоваваме вниманието на Г-на Ч-ва и неговитѣ съмпиленници върху основното учение на християнството — че Христосъ „би прѣдаденъ за прѣгрѣшенията ни и възкрѣсна за оправданието ни“ (Рим. 4; 25). И Апостолъ Павелъ като говори върху възкресението Христово твърдѣ умѣстно казва: „Ако пѣма възкрѣсение на мъртвитѣ, то нито Христосъ е възкрѣсналъ; и ако Христосъ не е възкрѣсналъ, то празна е нашата проповѣдь, празна и вашата вѣра. Намѣруваме се се още и лъжесвидѣтели на Бога; защото свидѣтелствувахме за Бога, че е възкрѣсилъ Христа, когото не е възкрѣсилъ, ако е тъй, че мъртвитѣ не възкрѣснуватъ; защото ако мъртвитѣ не възкрѣснуватъ, не е нито Христосъ възкрѣсналъ; ако ли Христосъ не е възкрѣсналъ, суетна е вѣрата ви; още сте въ грѣховетѣ си. То и

тѣзи, които сж починали въ Христа, погинали сж. Ако само въ този животъ се надѣемъ на Христа, то сме най-окаяни отъ всичкитѣ човѣци“. Това е нелѣпото заключение, до което ни довежда отричанието на възкрѣсението. Слѣдъ туй Апостолъ Павелъ утвърдѣва славната истина за възкрѣснението съ думитѣ: „А нинѣ Христосъ възкрѣсна отъ мъртвитѣ и стана начатѣкъ на починалитѣ.“ (1 Кор. 15; 13- 21). За какъвъ Христосъ ще говоримъ на ученицитѣ, какъвъ Христосъ ще проповѣдваме отъ черковнитѣ амвони, ако отхвърлимъ Неговото възкрѣсение? Може ли Христосъ, който не е възкрѣсналъ и слѣдователно не може да спасе човѣци отъ грѣховетѣ имъ, да говори величествено и могѣществено отъ Евангелието? Сега Той дѣйствително говори величествено и могѣществено, защото е наистина божественъ Спасителъ, и „може съвършенно да спасе всички, които чрѣзъ вѣра дохождатъ при Него.“ Човѣческата душа е копнѣяла и сега копнѣе за такъвъ Спасителъ; тя бива напълно удовлетворена въ Него.

„Отъ всѣкой лукавъ пѣтъ възбранихъ позѣтѣ си, за да узная Твоето слово. Отъ сѣдбитѣ ти не се уклонихъ; защото Ти си ме научилъ. Колко е сладко въ грѣкланя ми Твоето слово! По-сладко отъ медъ въ устата ми“ (Пс. 119; 101 — 104).

КНИЖНИНА.

Книги, списания и вѣстници получени въ редакцията:
Отъ Евангелско Училище Печатница въ Самоковъ: —
Прѣсѣдваното Семейство. Разказъ III, отъ поредицата Разкази за Шотландскиитѣ Завѣтници.
Зоркината Изсѣхнала Рѣка, Повѣсть.
Слѣботариянизъмъ, или Еврейската Слѣбота ли или Християнската св. Недѣля трѣбва да освещаваме?
Списание на Софійското Медицинско Дружество. Издава Дружеството. Год. I Брой 1. София.
Медицинска Бесѣда. Год. VI. Книжка VI. Видинъ.
Домашенъ Приятель, мѣсечно илюстрирано списание Год. XII. Брой 7. София.
Вѣстници: „Нар. Права,“ „Новъ Вѣкъ,“ „Прѣпорѣцъ,“ „Народенъ Листъ,“ „Реформи.“ „Мода и Домакинство,“ „Пан десия,“ и др.